

טcker הַרְזָחָה-חַיִם מְקֻבְּלֵין מִהַצְדִּיק (טויהה)

קונטרס
רוחआ דחוי

שיות ומאמרים
ע"פ משנתו של
רביה"ק מוהר"ץ מברסלב ז"ע

מאת
הריה"ח ר' חיים בנימין וורטההיימר ז"ל

קונטרס י"ט
"שהעולם לא יטעה אתכם"

תוכן השיחה

כת הדיבור	טעויות העולם – חלומות מתחם השינה
כת השמחה	הרוח סערה – מקור הטעותים
כת החכמה	כת התאותות ממן [מדינה של עשירות]
כת ריבוי האכילה	כת הנבוב
כת התפילה	כת הרציה
"הבעל תפילה"	כת ה'יפת תואר'
המאכלים של ה"קע"	כת המאכלים דקים

הערות והארות ניתן להשאיר ב"קו רוחא דחיי" טל' 02.3.02.47.43 שלוחה 0

© כל הזכויות שמורות

כדי לקבל זכות והשתתפות בהוצאות הקונטראסים ניתן לפנות

בירושלים 05331.93747 בבי"ש

לתרומה ממוחשבת בכרטיס אשראי בטל' 037630585 שלוחה 6491<1

ניתן להזין לשיעור ב"קו רוחא דחיי" טל' 02.3.02.47.43 שלוחה 2<2

נՐפיקה ועימוד: י. גروس 0527644765

מהנעשה והגשmu בקו "רוחא דחיי"

שלוחת המועדים – שוכבים"ם

בסיועה דשמיא ניתן לשימוש שיעורים נפלאים על עבודות מיי השובבים"ם שלוחה 6 מהכינסה למערכת בע"ה בימים הקרובים יעדכו בתפריט נשאי השיעורים ואורך כל שיעור לרווחת השומעים.

העיקר והיסוד שהכל תלוי בו!!!

בע"ה התחלנו להעלותلكו סדרת שיעורים נפלאה נושא "התקשרות לздрав" כל יום רביעי בשלוחה 1 ובו יבואו יסודות חוקים ודיבורים נלהבים בדרכי ההתקשרות לרבי".

אפשר לשמוע את השיעורים הקרובים בנושאים: אוצרה לאלקיב עוזי, שמה, בשלוחה 4 מהכינסה למערכת "

"מר האבן ארבעה ימים ליקוט הלכות!!!"

לרגל סיום והחלה ספר הקודש "ליקוט הלכות" במסגרת סדר הלימוד של דף ליום יעללה לך בשלוחה 1 בשבועות הקרובים כל יום חמישי, שיעורים ודיבורים נלהבים בגודל מעתת ודרך הלימוד בספר הקודש ליקוט הלכות, להתחדש ולהתחזק בקביעות וזה מדי יומם בימיו

(שיעורים אלו יהיה ניתן לשמוע גם בשלוחה "ספריו רבינו – ליקוט הלכות" 7<3 מהכינסה למערכת)

דבריהם הם זכרונות

לربים השואלים, ניתן לשמוע את כל הטעימות המיוודאות שעלו לך בבחינה לקרהת היירצ'יט הראשון בנושאים ביטול להצדיק, זכרון בעלמא דatoi, רפואות ודקטורים, אך להתעורר בעת פתרת אחד מאנ"ש, סיוף התקורבותו של ר' חיים בנימין ז"ל, מגונים. ונוסחות התפילה, בשלוחה 6<4 מהכינסה למערכת או בשלוחה 4<3 מהולך לקטעים.

המספר 02.3.02.47.43

בארה"ב 518.794.2268

"שהעולם לא יטעה אתכם"

"אורו של הבעל תפילה מול כל טוותי העולם"

שיעור מיוחד לאור מעשה י"ב – מבעל תפילה

[שיחת שנסירה – י"ז חשוון תשפ"ג]

טוויות העולם – חלומות מתוכה השינה

אדער הייליגער רבוי דערציזילט אונז סייפורים מעשיות. די סייפורים מעשיות – האט דער רבוי געזאגט – איז [מסוג] אויף צו אויפוועקן פון דעם שלאף.

א. הערת המערכת: אנו מגישים כאן בפניכם شيئا' נפלא בספרה"ק "סייפורים מעשיות" מעשה י"ב, והיות שהדברים מיוסדים על המעשה, لكن לתועלת הקוראים הע"י הבאנו למטה בהערות את לשון קדשו של רביה"ק בספרו"מ הנזכר להבנת הדברים, כמו"כ את ביורי מוהרנו"ת בליקו"ה היל' תפילה ד' אשר השיעור מייסד עליהם. וכמוובן שאינו דומה לקריאה ועיין בפנים מתחילה ועד סוףו, וככלשונו של מוהרנו"ת בפתחת ההלכה הנ"ל: "על-פי הפעשה נוראה של הבעל תפילה עין שם כל הפעשה הזאת מתחלה ועד סופה".

ב. ראה חיי מוהרנו"ן כ"ה: ש"ג למאמר פתח רבוי שמעון (סימן ס') וכו' אחר שאמור רבינו זכרונו לברכיה מאמר זה הנ"ל אמר בדרכו צחות. היום אמרתי שליטה בדברים שלא לדברי העוזם. א. העוזם אומרים שספרוי מעשיות מסgal לשנה. ואני אמרתי שעיל' ידי ספרוי מעשיות מעזרין בני אדם משבנתם, וכו' עי"ש כל השיחה.

יעצט, בשעת א מענטש שלאפט, וויסט ער נישט איז ער שלאפט; ער חלומט, ער זעהט זאכן, און ער מיינט איז דער מציאות - אבער למעשה שלאפט ער. איז מען ווועקט אים אויף פון שלאף, זעהט ער איז ער איז געשלאפן פריערט!

איינע פון די מעשיות וואס דער דער רביעי דערצ'ילט אונז, איז די מעשה פון "בעל תפילה". דער רביעי וויל אונז דערצ'ילן דא, צען סארטן שלאפן וואס מענטשן זענען טועה גורייסע טעותים אין לעבן, וואס יעדער טעות איז א טעות פון א שלאף. ער שלאפט אין דעם טעות; ער שלאפט איזו שטארק איז ער איז איינגערט אין דעם טעות.

עס איז דא צען טוותים - דאס הייסט, צען תכליותים וואס א מענטש האט איינגערטע תכליותים וואס ער זאגט איז דאס איז דער תכלית. דער תכלית איז געקומען נאכדעם וואס ער איז איינגעשלאפן, חלומט ער זיך איז דאס איז דער תכלית.. איז מען ווועקט איהם אויף פון שלאף זעהט ער דעם אמתן תכלית!

און דער אמת'ער תכלית - דערצ'ילט אונז דא דער רביעי - איז צו מתפלל זיין; עוסק זיין אין תפילה, זוכן דעם אויבערשטן, און מגלה זיין די [פארלוירענע] מלכות פון דעם אויבערשטן.

וראה בחכמה ותבונה סימן ד' אוט ה': (ידעו) שההתורה הזאת {תורה ס'} מצורפת להמעשה הראשונה בספר מעשיותיו וכו' ושניהם כאחת כהקדמה לשאר המעשיות שהתחילה בספר בקייז תקס'ו בסיבת השינה שנתחדשה אז על השני מלך - שהוא כלויות נפשות (ישראל) שנגנו ונאבד מהם פני הנשמה בסתרי תורתנו שהיו ראים ומוכנים להאריך ולהזריח על פני תבל, וע"ז הוכרח (להתעלות יותר) ברומוות השנים קדמוניות הנ"ל **ולהמשיך מהם לבושים וסמים יקרים אשר בלי ספק ינצחו ויתגברו להקיצם ולהחיותם ולעוורום גם עתה משנותם וכו'.**

ג. זה לשון רבייה"ק: והיה {ה בעל תפילה} מדבר על לבו מהתכלית של כל העוזלים: **היות שבקאמת אין שום תכלית כי אם לעסק בעבודת ה' כל ימי חייו, ולבנות ימיו בתפלה להשם יתפרק ושירוץ ותשבחות וכו'.**

דאס איז דער עיקר תכליית וואס וועגן דעם זענען מיר געקומען אויף דער וועלט: צו זוכן דער מלכות פון דעם אויבערשטן! מגלה זיין די מלכות פון דעם אויבערשטן! [אזווי ווי מ'זעהט בארכיות אין די אלע תפילות פון ראש השנה, וואס דאס איז דער עיקר וואס מ'אייז מתפלל א גאנצע צייט - איז דער אויבערשטער'ס מלכות זאל צוריק קומען אויף דער וועלט].

הרוח סערה – מקור הטעותים

עכ"פ, די מעשה איז אזווי; איז עס געוווען א "רוח סערה", אונ די רוח סערה האט איבערגעקערט די גאנצע וועלט אונ געמאכט פון מדבר-ישוב אונ פון ישוב-מדבר, פון ים-יבשה אונ פון יבשה-ים.

אונ מAMILא קען א מענטש זיצן:

ער מיינט איז ער זיצט אין ישוב, אונ ער איז למעשה אין מדבר!

ער מיינט ער זיצט אין יבשה, אונ למעשה זיצט ער אין ים!

ד. זה לשון ובה"ק: "וַיְהִי הַיּוֹם וְהִיא רִום סָעָרָה גְּדוֹלָה בָּעוֹלָם, וְהַרְוֹם סָעָרָה הַזָּה בְּלֶבֶל אֶת כָּל הַעוֹלָם כָּלוֹ, וְהַפְּךְ מֵימִם לִיבְשָׁה וּמִבְּשָׁה לִימִם, וּמִמְּדָבָר יִשּׁוּב וּמִיִּשּׁוּב מִדָּבָר, וְהַפְּךְ אֶת כָּל הַעוֹלָם כָּלוֹ". **ובהמשך הסיפור:** "הִיּוֹת שְׁנִמְצָא כְּתוּב בְּסִפְרֵי דָּבְרֵי הַיּוֹם שְׁלָלָם שְׁקוֹרִין" קראונייקיש", איך שְׁהִיא רִום סָעָרָה גְּדוֹלָה בָּעוֹלָם, וְהַרְוֹם סָעָרָה הַפְּךְ אֶת כָּל הַעוֹלָם כָּלוֹ, שְׁהַפְּךְ מֵימִם לִיבְשָׁה וּמִבְּשָׁה לִימִם, וּמִמְּדָבָר יִשּׁוּב וּכְיוֹן, וּבְלֶבֶל אֶת כָּל הַעוֹלָם כָּלוֹ. ואחר הַרְעָשׂ וּהַבְּלָגָול שְׁנִתְבְּלָגָול כָּל הַעוֹלָם, יָשִׁבֵּנִי עַצְמָן בְּנֵי הַעוֹלָם לְעַשׂוֹת לָהֶם מֶלֶךְ. וְחַקְרוּ מַיְּרָאוּ לְעַשׂוֹת מֶלֶךְ עַלְיכֶם, וְחַקְרוּ וְאמְרוּ: בְּאַשְׁר שְׁעַקֵּר הוּא הַתְּכִלִּת, עַל-כֵּן מַיְּשֵׁהוּ מִשְׁתַּדֵּל בַּיּוֹתֶר בַּהֲתִכְלִית – הוּא רָאוּי לְהִיּוֹת מֶלֶךְ; וְהַתְּחִילוּ לְחַקְרֹר מַהוּ הַתְּכִלִּת. וְהִיא בִּינֵיכֶם כְּתוֹת בְּתוֹת. כַּת אַחֲת אָמְרוּ שְׁעַקֵּר הַתְּכִלִּת וּכְוּ".

[וראה ברמזי המעשיות להרב מטשעරין: וכל כת מהם בכל מדיה או תאהו שבחרו להם להתכלית, בוודאי היו משוקעים בה מזאך, כי מלבד שטבע האדם בעצמו נמשך אחר תאות ומדות רעות בלבד זה היה הדבר אצלם כמו אמונה שזה הוא התכלית, כפי מה שבחרו כל כת מהם לעצם לפיהם דעתם הנבוכה].

ער מיינט איז ער איז א נאר מאלער מענטש, אײַנער מן היישוב - און
למעשה איז ער אײַנער פון מדבר; ער איז אײַנער וואס איז 'אינו מן היישוב',
ער איז נישט פון יישוב בכללה!

[דאס מיינט]: ער רעדט זאכן וואס ער מיינט איז ס'אייז פון יישוב - און ס'אייז
ニישט פון יישוב; עס איז פוּסְטָע ווּרְטָעֵר, פּוּסְטָע ווּרְטָעֵר פון מדבר! ס'אייז
ニישט קִיּוֹן ווּרְטָעֵר פון יְבָשָׂה, נָאָר ווּרְטָעֵר פון יְמָם; ס'אייז פֿאַרְלְוִירְעָנָע
ווערטער פון א מענטש וואס דער טריינקט זיך אין יְמָם.. עס איז בכל נישט
קיין אמת'ע זאכן!!

איז דא צען טוותים - וואס די צען טוותים דאס איז דער "רוח סערה"
וואס איז ארײַנְגָעָנְגָעָן אין די וועלט. עס האט איבער געקערט די וועלט און
ארײַנְגָעָרְעָנְגָט צען גְּרוּיסָע טוותים, וואס דורך די טוותים איז מען אין אַ
מְדָבָר אָוֹן מען גַּעֲפִינְט זיך אַינְמִיטָן 'יְמָם', אָוֹן מען בלאנז'עט אָוֹן מען
בלאנז'עט אָוֹן מען בלאנז'עט - -

ה. ראה ברומי המשיות: ואולי שזה נכלל ג"כ במה שמโบราך לפקון שע"י הרוח סערה נתבלבל
כל העולם ונעשה מדבר יישוב וכו' - כי עכשיו בעזה רוב בני היישוב הם טועים הרבה
מדרך האמת והם ממש בחינת "תעו במדבר בישימון דרך עיר מושב לא מצאו" .. ולא עוד
אלא שאינם מרגשים כלל שהם טועים במדבר, רק אדרבא נדמה להם שזה עיקר היישוב,
וע"כ היה מוכראה הבעל תפלה עם אנשיו לישוב וכו', עיי"ש. (ועיין היטב בליקוי היל
תפילה ד, כ).

ו. ראה בליקוי היל תפילה ד, ג: "מה שכתב בהפעשה הנ"ל שפעם אחת היה רוח סערה שבבלבול
והפה את כל העולם כלו וכו' שכל זה הוא סוד בחינת שבירת כלים וכו' שאז נתבלבלו כל
העולםות ונתקהpecנו מסדרון האמת פיזען, וועל-כן איז אחר הרוח סערה הנ"ל שהוא בחינת
שבירת כלים, איז נתהוו כל הכתות רעות המבארין שם, שנטעו ונבעכו בדעות זרות שליהם
שכל זה נמשך מנפילת הניצוצות מממדות הקדושים שגפלו אליהם על-ידי שבירת כלים שעל-ידי
זה טעו והפכו האמת מהפה אל הפה וכו'". [וראה בחכמה ותבונה סימן י"ד אות י: ובכל הנ"ל נראה
מבואר שהחומרות וההיפות אשר המיר והפר מים ליבשה וכו' הן הן תמרורות ותהיפות המדומות
הנ"ל.. כי החכמה דקודה נהפכה לחכמה חיצונית ואפיקורסית וכן הכבוד וכו' כמובא שם בדברי
מוחרנ"ת ז"ל בהלכה הנ"ל. (ועיי"ש עוד באות י"ב בצירוף דברי רביה"ק מתורה ל"ח וכו').]

מען רעדת זיך [נאך] אין אז מען גיט אין ישוב, און מען רעדת זיך אין אין אז מען גיט אויף דער יבשה.

בשעת מען דער טרינקט זיך אין דעם ים - מיינט מען גאר אז מען גיט אין די יבשה...

ר' נתן זאגט, אז די אלע צען כיתות - איז דא בי יעדער איינעם, אין יעדע צייט, אין יעדע מינוט. דאס הייסט, עס איז נישט איז ס'ווערט דערצ'ילט איזוי ווי צען כיתות פון אנדרע מענטשן - למשה רעדת זיך דא אלץ בי יעדן איינעם! בי יעדן איינעם איז דאס דא, די אלע צען מעשיות!

כת התאותות ממון [מדינה של שירות]

איז דא צען טוותים וואס דער הויפט טוות איז תאותות ממון. דער עיקר פון אלע כיתות איז די כת פון "תאותות ממון" [די "מדינה של שירות"].

ז. ראה בליקו"ה הל' תפילה ד, י"ג: כי כל הכתות רעות ה"ל הם בבחינת מדות הנפוליין כנ"ל, והם **בכל אדם ובכל זמן פנראה בחושך את כל המעשיה הרע הנעשה תחת השם על-ידי פgam** המדות רעות ה"ל ששהוא בוחנת פגם וטעויות ומבייה של כל הכתות ה"ל. **פי יש בני אדם שלחויטים ביותר אחר הקבוץ ורודפים אחר הקבוץ מאייך וכו' וניש שמתגבר בהם ביותר ממדת הרציה,** בגון רוצחים ממש, או שאינם רוצחים ממש רק שיש להם בוחנת רציה, שהם בעלי מחלקת ושנאה וקנאה, ורודפים את האדם עד לחייו וכו'. **ואפלו באדם אחד נמצאים בבחינות מכל הכתות ה"ל,** כי האדם בטבעו יש לו כל המדות רעות קנא ותאוה וקבוד ושרי תאותות ומדות הרעות שלם נמשכים מבחינת הכתות הרעות ה"ל, רק שאצל זה האדם מתגבר זאת המקה רעה ביותר ועל-כן נקרא על שם כת זאת ואצל אדם אחר מתגברת מדה רעה אחרת, על כן נקרא על שם אותה הכת האתירות וכן כלם.

ח. ראה בליקו"ה הל' תפילה ד, י"א: **וביותר נתעו ונbowו אotta ה'מדינה של עשיות'** שנפלו לתאותות ממון כל כה, עד שככל החשיבות והגדלה והקבוד שליהם הכל היה כפי רבוי הממון שיש לו וכו' וכי שיש לו ממון מעט היה נחשב אצלם לחיה או לעוז וכו' והיה להם כוכבים ומזלות ומלאכים עד שבאו לידי עבודה זרה ממש. שעשו לעצמן את הבעל ממון הרבה לאלהים אחרים והקרכיבו להם קרבנות וכו' ככל המבואר שם במעשיה ה"ל.

וواس דאס רופט דער רבִי - אין תורה כ"ג זאגט דער רבִי - אז תאוות ממון דאס איז א "עובדת זורה" וואס איז כולל אין זיך אלע עבודה זורה'ס. אלע אנדרען עבודה זורה'ס, אלע אנדרען כייתות - עננען חלקיים פון די גרויסע תאווה פון תאוות ממון, פון דעם טעות פון געלט.

אזוי קומט אrosis דא'; תאוות ממון איז דער גרויסער טעות, און אלע אנדרען טעותים עננען טעותים אין דעם גרויסן טעות, חלקיים פון דעם טעות - אבל אלץ איז אין גרויסער טעות. אז א מענטש דاكت זיך אים איז געלט איז איז וויכטיגע זאר, עד כדי כך איז מען קען צוקומען, אז עס דاكت זיך אים, אז א מענטש האט געלט איז ער גאט אלין...

ומברא שם שמקל התאוות יכולין להוציא אבל לא מטאות ממון כי אם על-ידי הדרך שיש להגבור וכו', כי זה הטעות והמבוכה של הפת והמדינה שבחורו בתאות ממון זה הטעות גדול יותר מכל מני טיעיות של כל הכתות הרעות הנ"ל, כי מלחמת שהממון המקרה הוא הכרח גדול להאדם, על-כן שם מתגבר הטעות והמבוכה ביותר, עד שינDMAה להם שהממון עקר התקלית חס ושלום, ושאריכין לבנות כל ימיו על זה כאשר מצוי ברוב העולם וחמן לאן, אשר באמת הוא בהפק מפשט, כי באמית עקר הפרנסה הוא רק מהשם יתברך בלבד, כמו שפטותם (תהלים עה), כי לא מפוזא ומפארב ולא מפדר בררים כי אלקיים שפט וכו' וארכין למעט בעסק ולעסך בתורה ולבטח בה שיצילחו במעט העסק שעוסק ויזמין לו פרנסתו בסבה קלה, ויהיה לו אמונה שלמה בהשם יתברך שהכל ממן יתברך בלבד.

ט. אותן א, עיין".

י. ראה בליקוי הל' תפילה ד, י"ד: ועקר התפלה הוא לתקן את הפת שגלו לתאות ממון ביזה שעליהם נתגעו הבועל תפלה ביותר ויתר לתקןם, כמנון וمبرא שם במעשיה הנ"ל, כי רוב המעשיה מדברת שם מענין תאות ממון שזה טעות והמבוכה של תואה זאת גרוועה מכל הטעיות של כל הפתות.

כי תאות ממון הוא עבודה זורה מפשט, כמו שפטות שם שעשו עצמן אלחות וכו' כי בזה הטעות של תאות ממון טועים העולים ביותר עד שרבם כולם מבלים ימיהם וشنוניהם בשביב תאות ממון ומאונמה לא ישאו בעמלם, כי אין אדים מות וחצוי תאות בידן, ואין מלון לו לאדים בשעת פטירתו לא כסף ולא זהב ולא אבניים טובות ומרגליות אלא תורה ומעשים טובים בלבד וכו' ועקר התפלה הוא בשביב לתקן תאות ממון, שהוא עבודה זורה מפשט וכו' וمبرא בתורה צוית צדק (בסיום כג) נשל העבודות זרות תחובים בממון, עין שם.

דער גראנטער טוות פון אלע טוותים איז דער טוות פון "תאות ממון" - איז א מענטש רעדט זיך אין איז געלט דאס איז די הצלחת החיים; וואס מער ער האט געלט איז ער מער א מצליח, מער א מוצלח, מער חשוב. איז וואס מער א מענטש איז מצליח צו זיך מתקדם זיין אין איז דער עניין פון געלט איז ער חשוב'ער.

א מענטש קען צוקומען צו אצעלכע פלעכער, צו אצעלעכע טוותים - איז ער קען זיך איינרעדן:

ממש, איז וואס מער מען האט אסאך געלט איז מען ממש א גאט! און עד כדי כך, איז מען דארף מתפלל זיין צו אים, און מען דארף מקריב זיין קרבנות צו אים!

און מענטשן וואס זי' האבן נישט קיין געלט - קען מען האלטן אויף זי', איז זי' זענען חיות וואס מען דארף זי' הרגע'גען, מען דארף זי' מקריב זיין פאר די גאט'ן...

ממש, די גאנצע מוציאות פון די וועטל דרייט זיך אלץ ארום די געלט!!

מיר אלין באמערכו נישט ווי וויתט מיר זענען טועה און דעם, וויל מיר געפינען זיך אין דעם שלאָף! נאר דער רבּי - וואס ער איז דער 'בעל תפילה', וואס ער איז אינדרויסן פון די גאנצע מעשה - ער דערצ'ילט אונז, ער איז אונז מגלה, איז מיר געפינען זיך אין איז גרויסע טוות פון תאות ממון!

דער רבּי זאגט אונז: זאלסט וויסן איז דו ביסט טועה אין איז טוות! אמענטש לײנט איז מעשה טראקט ער 'איך בין טועה אין איז טוות? איך האלט אצעלכע זאכן?!'.

זאגט אונז דער רבּי: דו וויסט נישט, איך דערצ'יל דיר איז עס ליגט איז דיר באהאלטן אצעלכע טוותים... ביסט איז פארגלייבט אין געלט, ביז איז דו רעדסט זיך אין איז געלט איז געלטיכקייט ממש.

יעצט, תאונות ממון קומט וויל באמת א מענטש דארף האבן געלט. באמת, דער רבונו של עולם האט געמאכט איז די גאנצע וועלט פירט זיך דורך געלט, יעדז זיך וואס מען דארף, דארף מען האבן געלט, און אדרבה די וויכטיגסטע זיך פאר א מענטש איז געלט.

אבל טאקווע וויל עס איז ואויכטיגע זיך, איז א מענטש טועה אין דעם, ער רעדט זיך איין איז די געלט איז א זיך פאר זיך אליין און דער גאנצער לעבן איז תלוי איין די געלט; די גאנצע חשיבות איז תלוי איין די געלט. [עד כדי כך, איז ער קען אריינפאלן אין איז טעות איז ער מיינט איז מ'האט געלט איז מען ממש 'א גאט', און איז מען האט נישט קיין געלט קען מען זיין א 'חיה' ממש, קיין מענטש נישט].

אבל דאס קומט, עס קומט פון א שורש א, וויל ס'אייז דא באמת א עניין אין געלט. אבל מיט געלט דארף מען זיך פירן בקדושא וטהרה; מען דארף געבן צדקה, מען דארף מאכן משה ומתן באמונה, מען דארף מפזר זיין

יא. ראה ליקויו היל' תפילה ד' אוטיות א-ב, שהענין שבירית הכלים וכו': כי על-ידי שבירית כלים ממש נמשcinן כל התאותות והמדות רעות וכל הטעויות והמברכות של כל בא עולם הרחוקים מיחסם יתברך. שככל אחד נתעה למוקם שונתעה על-ידי תפאותיו שהתחנוו אותו לדעותן הראשיות שזכה בחינת כל ענייני השנות והטעויות של כל הכתות המבארים שם שכלם נתעוו ונובכו מaad מaad על-ידי תפאותיהם הרעות וכו'. וכך אחת היה להם סברות לרבות על טעונותם שעשו אפשר ביאות לטעות בהם [כמו שאמר רבינו זכרונו לברכה שאינו רוצה לגלוות כל הסברות שיש לכל כת וכות, כי יש להם כל כך סברות שאפשר לטעות בהם ביאת]. וכל זה ממש מבחינת שבירית כלים היל', שהם בבחינת המדות העליונות הקדושות שלא יכולו הכלים לקבל אורים ועל-ידי זה נשברו ונפלו הכלים למטה למדור הקלפות עד שגתהפה אצלם כל המדות טובות מהפה אל הפך והפכו דברי אלקים חיים עד נעשה אצלם סברות להפוך מן האמת, והפל מלחמת הניצחות קדשות של המדות העליונות שנפלו בהם שעלה-ידי זה נתאחזו בהם הקלפות ומתקלים מהם כמ' להפוך את האמת לשקר גמור מעין אותו האמת בבחינת "כל שקר שאין בו אמת בתחילתו אינו מתקיים בסופו".

כי כל כת וכות מהכתות הרעות היל' שהייהם סברות בדעות וכזבויות להפוך מן האמת, כל זה ממש בשרשו מאיזה צד אמת בשרשו ובמקומו, אבל אצלם נתקלקל זה האמת וננתען על-ידי זה לדעותן הראשיות מaad כל אחד מעין אותה המדה שנפל אצלם על-ידי בבחינת השבירה.

צדקה, מען דארף בויען שלון, בתי מדרשות, בויען דעם משכן, בגין בית המקדש, און נאך אסאך זאכן. דאס איז אלעס זאכן וואס איז מצוות, וואס איז תלוי אין געלט. אלעס, כמעט יעדע זאך, איז תלוי אין געלט - אבל עס דארף זיין אויפן ריכטיגן אופן.

אבל עס טאמער איז מען טועה אין דעם, דרייט זיך גאר איבער די יוצרות און עס וווערט פאורךערט; איז דער מענטש דאכט זיך אים איז מען דארף דער עיקר זוכן געלט, און וואס מען האט געלט איז מען א גליקליכערעד מענטש.

עס קוקט אים אויס איז ווער עס האט נישט קיין געלט האט נישט קיין ליעבן!

עס קוקט אים אפילו אויס איז ווער עס האט נישט קיין געלט איז וווײיט פון דעם אויבערשטן!

און עס קוקט אים אויס איז ווער עס האט נישט קיין געלט איז טמא,
און ווער עס האט געלט איז טהור און איז קודש!

עס קוקט אים אויס איז מען דארף זיך דערוואיטערן פון די ארעמעלייט;
מען קען נישט ליידן קיין ארעמעלייט.. מען קען נישט ליידן קיין ארעמקיט!
און עס קוקט אויס איז זי זענען וווײיט פון אלוקות, זי זענען וווײיט
פון קדושה. איז דערצ'ילט אלץ דער רביה דארטן אין די מעשה.

כת הכבוד

דער ערשטער כת איז די כת וואס זי זענען טועה אין "כבד" זיך. [אין הלכות תפילה הילכה ד', רעכנט אויס ר' נתן אלע כיתות, און איך זאג עס לויטן סדר. ס"י ב"ם רבין און ס"י ב"ר נתן שטייט איז דער סדר].

יב. ז"ל רביה"ק: כת אחת אמרו שעקר התקלית הוא קבוע: כי אנו רואים שהכבד הוא העקר אצל העולם, כי בשאי נותר לנו לאדם קבוע, דהיינו שעדרפים לו איזה דבר בנגד קבוע - יש

**יעדר טעות קומט פון א אמרת'ע זאר, איזו ווי וואס מיר האבן גערעדט
פריער פון תאוות ממון, און איזו אויר די כת פון כבוד.**

לו שפיקות דמים, כי העקר הוא הכבוד אצל כל העולם; ואפלו לאחר מיתה מקפידים לתן להמת כבוזו, לקברו בכבוד וכיוצא (ואומרים לו שכל מה שעושין - הכל עושין לך בשבייל כבוזך), אף-על-פי שאחר מיתה אין שirk ממון ושות תאנה אצל המת, אף-על-פיין על כבוד המת - מקפידים, נמצא שהכבוד הוא העקר הפטלית; וכיוצא בסברות פאיו וכו'.

עד שננסכם אצלם, שעקר הפטלית הוא כבוד. על-כן ארכין לבקש איש מקבד, גם שיחיה רוזך אחר הכבוד; הינו שיחיה רוזך אחר הכבוד - וישיג את הכבוד (שזה איש מקבד, שיש לו כבוד) כי מאחר שהוא איש מקבד, שיש לו כבוד, והוא רוזך אחר כבוד ומסיע את הטבע שהיא רוצה בכבוד פג"ל, נמצא שזה האיש משתדל אחר הפטלית ומשייגו, כי הפטלית הוא כבוד (כז זה קוה דעתם השכלה ובנובקה פג"ל, על-כן זה האיש ראוי להיות מלך).

והלכו לבקש איש זה, והלכו נמצאו שהיו נושאים את ('בעטלייר') זקן אחד, והלכו אחריו לעראח חמשה מאות אנשים, כלם 'ציגינירים', גם הוא היה 'ציגיניר'. וhubatlyir זה היה עור ועוקם ואלם, והאנשים היל הילו אחריו, כי כלם היו אנשי המשפחה שלו, כי היו לו אחיות ואחים וזרע מורים שלו, עד שנעצשה מהם קבוץ היל שהילו אחורי ונשאו אותו. והוא הקפיד מאוד על כבוזו, כי היה בעסן גדול, וכועס בכל פעם עליהם בקפידות גדולות, וזכה בכל פעם שנשאו אותו אנשים אחרים, וкусם בכל פעם עליהם. נמצא שזה hubatlyir הזקן הוא איש מקבד גדול, שיש לו כבוד זהה - וגם רוזך אחר הכבוד, כי הוא מקפיד כל-כך על כבודו פג"ל, על-כן הوطב בענייני הכת הזאת hubatlyir הזה, וקבעו אותו למלה. וליהיות גם ארץ גורמות, כי יש ארץ שגורמות ומיטגלת לכבוד, וכן יש ארץ גורמות למחה אחרית, על-כן אלו הפת (שוחקו לעצם שעהר הפטלית הוא כבוד) בקשו ארץ גורמות לכבוד, וממצאו מדינה שמטgalת זהה, וישבו שם. [ORAה בהמשך הספר תיקון ע"י המלך והבעל תפילה].

ובליך'ה היל תפילה ד, ג: הכת שאמרו שעקר הפטלית הוא כבוד והיה להם הזכות וסבירות רבות על זה, זה הטעות נמשר מנישר מנפילת הכבוד דקדשה, כי יש כבוד דקדשה שהוא כבוד השם יתברך וכבוד תורתו הקדושה וצדיקיו האמתיים שככל הульומות נבראו בשבייל זה הכבוד כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (iomaa לח) "כל מה שבראה הקדוש ברוך הוא בעולם לא ברא אלא לכבודו" וכו'. ומחמת שכבוד דקדשה הוא שרש כל הבראות שבבראה בשבייל הכבוד, על-כן מעט שהיא שבירת כלים וכו' שעיל-ידי זה טעו והפכו האמת מהפָר אל הַפָּר ואמרו שעקר הפטלית הוא כבוד - מה שבאמת, אדרבא, הדבר הוא בהפק ממש.

כי עקר הפטלית של הבראה הוא רק כבוד השם יתברך ותורתו וצדיקיו האמתיים שאי אפשר לזכות זה כי אם כשממעtin כבוד עצמו למורי ובוחנים מן הכבוד למורי באמת ויזען פחדתו ושפלוונו והוא נבזה בעניינו נמאס ואות יראי ה' יכבד, אז דיקא זכה להגיע אל הפטלית האמתי

עס איז דא א מורה'דייגע מידה פון כבוד: מכבד זיין דעם אויבערשטן, מכבד זיין די תורה, מכבד זיין צדיקים, מכבד זיין די מצוות, כבוד אב ואמ, כבוד הבריות, מכבד זיין איינער דעם אנדרון, און נאר אסאר אסאר.. פול זאכן. די גאנצע בריאה איז פול מיט כבוד דקדושה!

אבל אין יעדער מידה געבעט זיך א דריי איבער... פון דעם 'רוח סערה' וואס האט איבערגעדרייט די וועלט און האט איבערגעדרייט אלעס - און ער האט געמאכט איז די מידה זאל ווערן פארקערט.

איז וואס הייסט כבוד - איז מען זוכט כבוד! ווער עס זוכט מער כבוד, ווער ס'אייז מער קראנק אויפֿן כבוד און ער איז מקפֿיד אויפֿן זיין כבוד, ער זוכט כבוד און ער בייערט זיך מען זאל אים געבן כבוד. אזי ווי דער רבּי דערצ'ילט דא אויפֿן דער 'בייערט ציגינער' וואס ער האט זיך געבייערט איז מען זאל אים טראגן א גאנצע צייט בדרכּ כבוד.

אםאל גייט ארין א מענטש אין אזעלכע טעויות, און ער מײַנט איז מען דארף מקפֿיד זיין אויפֿן כבוד... אזי ווי עס דاكت זיך פֿאָר מענטשן; ער זיצט אין שטוב און ער איז מקפֿיד איז די ווייב זאל אים מכבד זיין, און זי איז מקפֿיד איז ער זאל איר מכבד זיין, און זי זענען ביידען מקפֿיד די קינדער זאלן זי מכבד זיין; יעדער איינער איז מקפֿיד אויפֿן צוויתן..

איז מען איז אים נישט מכבד, איז ער זיינער בייז.. און עס דاكت זיך אים ממש איז ער איז בײַם תכליית, און 'דער עיקר איז כבוד!', און 'וואס הייסט איז מאיז מיר נישט מכבד?!'.

בשעת דער אמת איז איז פונקט פארקערט, די ריכטיגע מידה פון כבוד איז, איז א מענטש זאל ממעט זיין אין זיין איגענעם כבוד, און זוכן אלע מאל

לעטיד להכליל בכבוד ה' באמות וכו'. שאין אדם זוכה לזה כי אם כי מה שפֿאָבְּטֵל כבודו באמות לגמרי ומישתדל ומתייגע כל ימי להרבנות כבוד המקומ ששהוא כבוד התורה והצדיקים האמתיים ואינו חושש על כבוד עצמו כלל וכו' וכו'. והם הפקו האמת מהפֿך אל הפה ואמרו שעקר הפלilit הוא כבוד לרדף אחר הקבוד חס ושלום וקחמןא לאלו מהאי דעתא.

דעם כבוד פון דעם אויבערשטן, כבוד פון צדים, דעם כבוד פון דעם אנדרן. כבוד, דארף מען יונעם מכבד זיין. נישט יאגן נאר כבוד, נאר געבן' כבוד. דאס איז דער ריכטיגע כבוד!

כת רציחה

און איז איז די צויטע כת וואס זי האבן טועה געווין אין "רציחה" ג' - ווי קומט א מענטש צו א טועת האבן איז רציחה דאס איז דער עיקר, דאס איז דער תכילת?

יג. זיל רבייה'ק: כת אחרת אמרו שאין הכבוד עקר הפללית, וחקרו שעיקר הפללית הוא רציחה: כי אנו רואים של הדברים נכלים ונפסדים, וכל מה שיש בעולם, עשבים וצמחיים ובני אדם; וכל מה שיש בעולם - הכל צריך לבוא לכליוון והפסד, נמצא שתקלית הכל הוא הכליוון והפסד; על כן הרוצה, שהוא ומכלו בני אדם, נמצא שהוא מרבה להביא את העולם אל הפללית. על כן נסכים בינהם שהפללית הוא רציחה, ובכךו איש שיחיה רוצח וכעסן ובעל-קנאה ביותר; כי איש זה הוא קרוב יותר אל הפללית (לפי דעתם הנבוכה), והוא ראוי להיות מלא. והלכו לבקש, ושמעו קול עצקה. ושאלו: מהו קול העצקה הזאת. והשיבו להם שקול העצקה היא חיota שאחד שחט את אביו ואת אמו. ענו ואמרו: וכי יש רוצח אביר לב וכעסן יותר מזה שיחרג את אביו ואת אמו? האיש הזה השיג את הפללית; והוטב בעיניהם, וקבעו אותו עליهم מלך. ובכךו להם ארץ גורמת לרציחה, ובחרו להם במקומות הררים וגבעות שהוא מקום הרוצחים, והלכו לשם, וישבו שם עם מלכים. [וראה בהמשך הסיפור תיקון ע"י המלכה והבעל תפילה].

ובליך'ה הל' תפילה ד: וכן כת האחרת שטעו בסברותיהם הרעות ואמרו שעיקר הפללית הוא רציחה והיה להם סברות והוכחות רבות על זה. ובאמת אף-על-פי שלכאורה רחוק להאמין שימצאו אנשים כאלה שיחיה להם סברות שרציחה היא מצוה, אבל באמת יש פעוטים כאלה בעולם עד שיכולים לטעת גם בזיה, כי יש סברות כאלה שיכולים לטעת על ידם לומר שרציחה היא מצוה. כאשר כבר שמעתי מפי ריבנו זכרונו לברכה קדם שספר מעשה זאת שאמר שיש שיחיה אצלם סברות והוכחות שרציחה היא מצוה וכפי הנראה מדבריו היה שיחאה כתוב באזיה ספר שנמצאו והיו אנשים כאלה שאמרו שרציחה היא מצוה. והיה להם סברות רבות על זה וגם זה הטעות נמשך מנפילת ניצצות מגבורת דקדשה, כי בקדשה יש כעס ונקמה שהיא גדולה, כמו שפטות, אל קנווא ונוקם ה', שזהו בחינת ארבע מיתות בית דין ושלשים ותשע מלכות שמצויה על הבית דין לדון אם את מי שנתחייב בהם והוא תקון העולמות מאי, כי על-ידי מצות ארבע

ויל באמת איז דא אזא זאר, "מידת הדין"; מען דארף נוקם זיין אין די רשעים, מען דארף אויס'הרגענען עמלק, מען דארף אויס'הרגענען די שבע עממים פון ארץ ישראל. מען דארף זיך מרחק זיין פון רשעים, עס איז דא ארבע מיתות בית דין, ס'אייז דא אסאך מאל וואס מען דארף מייסר זיין א קינד פאר חינוך, און נאר אסאך זאכן וואס מען דארף גיין מיט מידת הדין. און עס מיינט נישט נאר דעם עניין פון רציחה, עס מיינט אויר די זאר וואס א מענטש האט קנאה [ושנה], מיט פארשעמען א צויעיטה; די אלע סארטן עניינים וואס ס'רופט זיך אויר "שפיכת דמים" (אווי ווי ר' נתן איז מסביר אין ליקוטי הלכות). איז באמת, די אלע זאכן האט אמאל א פלאז. און בפרט איז דער עיקר איז, איז א מענטש דארף מקבל זיין דעם 'דין' פון דעם אויבערשטן באהבה, "חייב אדם לברך על הרעה בשם שמהך על התובה", מקבל זיין די מידת הדין פון דעם אויבערשטן באהבה.

און אסאך מאל דארף מען פיניינגן זיך אליאן; מען דארף פאסטען יומ כיפור, מיט אנדע רע תעניתים, נישט עסן פארן דאוועגען, זיך אפהאלטן פון עסן זאכן וואס איז נישט אויסגעהאלטן אפילו ס'אייז מיר נישט באקוועם. א מענטש דארף זיך.. עס איז א גרויסע מעלה זיך צו פיניינגן פאר אידישקייט (און אווי ווי דער רביעי דערצ'ילט דא, אויף די "אנשי הבעל תפילה" וואס תענית און סיגופים איז געווען בי זי' דער גראסטער תענוג ז').

מיתות בית דין מיחסין ארבע אותיות שם הויה ברוך הוא וארבע אותיות שם אדי וכ' ושאר יהודים גדולים ותקוניים עליונים נוראים שנעשה על ידם, ואצלם נפלה זאת המקדה עד שבאו לידי בעס ורציחה ממש והפכו דברי אלקים חיים על-ידי תאوتיהם הקרעות ונטו מפרקא לסברא עד שנשתגעו ואמרו שרציחה מצוה היא, והיא ה��לית.

יד. [וראה בנתיב צדיק מכתב קי"ח: כי כך אמר רבנו ז"ל שכל הצדיק הדור האמת לאמתו יש לו כח להניג העולם כמו שהוא יודע והצדיקים הקדמוניים היה עיקר תשובתם סוגופים ותעניתים ורבנו ז"ל אצל עיקר התשובה לבrhoח מן הכלבוד ולסלב בזינותות ושפיכות דמים, וכן שאצל אנשי הבעל תפילה היה חשוב אצל תענית וסגור יותר מכל התענוגים כך צריך להיות אצלו חשוב בזון ושפיכות דמים, ובפרט כשבאים אליו ממילא הבזינות, ואין אנו רודפים אחריהם כמו אנשי הבעל תפילה שהיו רודפים אחרי תעניתם וסוגופים, ואני צריךין לקבל

אייז דאס אייז די ריכטיגע מידה פון 'רציחה'. אבער פון דעם געבט זיך אדרוי איבער אונס ס'ווערט א מידה פון פארקערט - - פון רודפֿן מענטשַׁן, פון פִּינִיגַן מענטשַׁן, אונס פָּרְשָׁעָמָעַן מענטשַׁן, אונס הרג'ענען מענטשַׁן. אונס נאר אונס א שיעור טעוטים וואס די מידה געבט זיך אדרוי איבער.

כת ה'יפת תואר'

אונס איז איז דא א דרייטע מידה, די מידה וואס מענטשַׁן האבן געזאגט רחמנא ליצלן, איז דער תכליית אייז די "יפת תואר".

ווײיל עס איז דא איז מצוחה פון "פריה ורביה", ס'איז דא א מצוחה פון חתונה האבן - וואס באמת, עס רופט זיך גאר א גרויסע מצוחה, עס איז נישטא.. עס איז פון די גראסטע מצוחות!!

אותם באהבה ובשמחה כי עי"ז נשלט תמונה אל"ך ולמעלה נעשה מזה אדם לשbat על הכסא וכוכו].

טו. בענין המחלוקת ורדיפת אנשים וכו', ראה ליקו"ה נתילת ידים ו, ט. ברכת הראה ה, ו. ובעוד הרובה מקומות. ותמצאים מקובצים באוצר היראה ערוך מחלוקת.

טו. ז"ל רביה"ק: כת אחרת אמרו שיפת-תואר ראויה למלה; כי עקר הפלילית - **שייחיה העולם מישב**, כי לזה נברא העולם; ומאחר שהיפת-תואר מועוררת פאה זו לישוב העולם - נמצא שהיא מביאה אל הפלילית, על-כן יפת תואר ראויה למלה. ובחורו להם יפת-תואר, ומלה עלייהם, ובקשו להם ארץ גורמת לזה, והלכו וישבו שם. [וראה בהמשך הסיפור תיקונים ע"י הבית מלכה והבעל תפילה].

ובליקו"ה הל' תפילה ד, ה: **וְכֵן הַפְּתַת שְׁאָמְרוֹ שֶׁנָּאָנוּ הַו־ּא הַפְּלִילִית**, זה הטעות מבואר לכל מהיקו הוא נמיישך, כדיוע שמצוות פריה ורביה היא מצוה ראשונה שבתורה כי לא תהו בראה לשבת יצאה" (ישעה מה). והשם יתבגר חפץ בקיום העולם על-כן מצוה לפרות ולבנות, אבל אין צרכין לעסיק בזה כי אם בשביב קיים המצויה לבד בקדשה ובטהרה גדולה, ומברא בכל הספרים הקדושים והם מגזר תאותם הטו את דעתם מן האמת עד שאמרו שזה עקר הפלילית רחמנא לאצלו מהאי דעתא ומכל דעתיהם הרעות, רחמנא לשזבון.

از א מענטש האט חתונה און ער איז מגדל א שטוב מיט קינדער און ער איז עוסק א גאנצן לעבן אויף פריה ורבייה; אויף צו ברענגן קינדער, אויף צו מגדל זיין קינדער [עס קומט נישט אן גרייניג. מגדל זיין קינדער, חתונה מאכו קינדער,עס קומט נישט אן גרייניג..] - דאס איז א גרויסע תכליית, פריה ורבייה איז א גרויסע תכליית.

אבער פון דעם געבט זיך א דריי איבער, און עס ווערט חס ושלום איז רחמנא לצלן, די שמוציגע תאה פון נאר גיין שיינקייט.. און לאמיר זאגן איז דאס איז דער תכליית, אבער נישט נאר; חוץ וואס עס איז א תאה, ווערט עס נאר א תכליית פאר זיך אליען.

מען זאגט איז דער גאנצער עניין איז צו זיין די 'יפת תואר'; דער עיקר איז צו זיין אנטגעטן שיין, און דער עיקר צו אויסצעהן שיין, און מען בלאנז'עט און מען בלאנז'עט אין דעם עניין, און א שיעור, וואס ברענגת די עריגסטע קלוקלים וואס ווערט אליך פארביטן..

דאס קומט אליך פון א שורש וואס עס איז דא בקדושה - ווערט עס פארביטן אויף נאר אסאר זאכן, וואס איז ממש דער היפך ממש.

כת המאכלים דקים

נאכדעם איז דא א פעדע כת, וואס די כת דאס איז א כת וואס זי פארען זיך אין עסן, גאר אידאלע עסן, "מאכלים דקים".

יז. זיל רביה"ק: כת אח'רת אמרו שראוי למלה מי שיש לו שפע מזונות הרבה - ואינו נזון ממזונות של שאר בני אדם, רק ממזונות דקים (כגון חלב, כדי שלא יתגשם שכלו); ואיש כזה ראוי למלה. אך לא מצאו תכף איש כזה, שלא יהיה נזון ממזונות של שאר בני אדם, ובחרו כזה נזון וכי כנ"ל, ולפי שעיה עשיר שיש לו שפע מזונות הרבה; עד אשר ימצאו איש כרצונם, דהיינו שלא יהיה נזון וכי כנ"ל, ולפי שעיה עשו את העשיר למלה עד אשר ימצאו איש כנ"ל, אז ירד העשיד מן המלוכה ויקבלו את אותו איש למלה. ובחרו להם ארץ גורתמת לזה, והלכו וישבו שם. [וראה בהמשך הסיפור תיקון ע"י התינוק (בנה של בת המלכה) והבעל תפילה].

זי' זענען אידאלע מענטשן, זי' עסן נישט קיין פשוט'ע גראבע מאכלים, זי' היטן זיך צו זיין גאר אידאלע מענטשן. און צווישן זי' איז דא גרויסע צבועים, וואס זי' שטעלן זיך פאר, כאילו איז זי' זענען שוין אויסגעטאו אינגןץ פון תאות אכילה, און זי' עסן מיט א גרויסן נימוס..

עס איז דא אין דעם אסאר צביות - וואס דאס איז אויר א זאן וואס איז מיטה אסאר מענטשן - וואס מענטשן זענען משוגע אין דעם נושא פון זאר.. פון די אידליך פון עסן קען מען ארינגיין אין גרויסע גרויסע טוותים.

עס מאכט משוגע מענטשן; א גאנצע צייט צילן מענטשן די קילו'ס מיט די גרומ'ים, וואו ער האלט אין די קילו, און וואו ער האלט אין די גרומ'ים.. צו ער קווקט אויס א אידאלער מענטש און צו ער קווקט אויס א מענטש וואס עסט וויניג.. - א גאנצער עסק וואס מאכט משוגע מענטשן!

דאס קומט אלז, וויל אודאי איז דא באמת, בשורש איז דא א זאר א ז א מענטש דארף עסן בקדושה וטהרה; מען דארף עסן וויניג, און מען דארף

ובהלו' תפילה הל' ד, ז: וכן הפת שאמרו שזה שאוכל מעט וAINO נזון מפआכלים של שאר בני אדם הוא ראוי להיות מלך ובחרו להם לפי שעיה עשר למלך זה הענין, יכולין להבין קצת עניין הטעויות זהה מהיכן נמשח, כי יש צדיקים אמיתיים שהם קדושים באמת ושברו תאות אכילה באמת למגררי עד שאינם יכולים לאכל כי אם מעט דמעט וגם זה המעת שאוכליין הוא בקדשה נוראה עד שככל מאכלם ומזונם אינם מאכל ומזון שהעולם נזוני ממנה, כי מאכלם הוא בבחינתן כן וכיו' וזהו בבחינת מאכל הצדיקים האמתיים וכו' (עיי' פ).

נמצא שיש צדיקים אמיתיים גדולים כאלו שמאכלם אין ככל מאכל של זה העולם. ומהזה נמשח הטעויות של הפת הנ"ל שאצלם נפל האמת פ"ל עד שבחרו באכילים ושקרכם המתДЕמי עצמן בקורס בפני אדם, ומרגליין עצמן לאכל מעט מחמת גדריות וגסות הרום כדי להתכבד ולהתnikוד על-ידי זה מחמת שרואין זהה הדבר חשוב ערךיו ובשביל זה מקבלין אותו לרבי ומנהיג כשרואין שאוכל מעט בבדיקות בוחן של שקר אשר באמת עדין לא התחילה לילך בדרכי ה' ועדין לא נגענו בהקדשה ובתורה הקדושה כלל ועדין לא התחילה לשבר שום תואה ומזה כלל וגם אפלו תאות אכילה עדין לא התחילה לשבר כלל ורק ממיעטים באכילה בשביל קבוע. וכל זה ויתר מזה מטעם רבבי רבני זכרונו לברכה בהפעשה הנ"ל בהפת שפטעו בו ובחורי להם שראו ל渴ל מלך מי שיש לו שפע מזונות הרבה וAINO נזון מפוזנות של שאר בני אדם, רק מפוזנות דקים וכו' והבן.

עסן מיט הייליגע כוונות, אונ דער עיקר מזון זייןער זאל זיין פון די רוחניות פון די מאכל. צו מאכן א ברכה מיט כוונה, אונ טראכטן גוטע מוחשבות ביימען, אונ בעטן דעם אויבערשטן איז דער עסן זאל אים געבן 'מזון הנפש', איז דער נפש זאל האבן א שביעה..

עס איז דא א גרויסע איידליךיט באמת אין עסן. אבער פון דעם איידליךיט אין עסן דרייט זיך עס איבער פארקערט; איז עס ווערט א צביבות, עס ווערט א שקר אונ דעם עניין פון איידליךיט פון עסן.

כת הדיבור

נאכדעם איז דא א אנדרער כת, וואס די כת זענען טועה אין דעם עניין פון "דיבור" מיט "מליצה" ז"ז.

יה. ז"ל ובייה"ק: כת אחרת אמרו שעקר הפלilit הוא ה דבר: כי מותר האדם מן הហמה הוא הדבר, ומאמר שזה עקר היתרון שיש לאדם - על כן זהו עקר הפלilit. על כן בקשו להם איש דבון שייהי בעל-לשון, שידעו כמה לשונות וירבה לדבר תמים, כי איש זה הוא אצל הפלilit. והלכו ומצאו איש צרפתי מושגע שהיה הולך ומדבר לעצמו, ושאלוהו אם יזע לשונות, והיה יזע כמה לשונות; ואיש זה - בודאי השיג הפלilit (לפי דעתם הגובקה), מادر שהוא בעל-לשון, שידעו כמה לשונות, ומדבר הרבה מאר, כי הוא מדבר אפלו לעצמו, על כן הوطב בעיניהם איש זה, וקבעו אותו למלה. ובחרו להם ארץ גורמת לעניין שלהם, והלכו ונשבו שם עם מלכים. ובודאי הנהיג אותם בקשר ה ישיר... [ORAה בהמשך הסיפור תיקונים ע"י המליץ והבעל תפילה].

ובהלו' תפילה ה, זה הפט שאמרו שפליצה ודיבור הוא הפלilit, דהיינו שידע פה כמה לשונות ויהיה מליצ נאה וכו', זה הטעות מבואר גם כן קצת, כי ידוע את כל המעש הרע הנעשה תחת השם עכשו עלי-ידי המליצים הפושעים וכו' כי **כל המתקרים והפלוסופים והאפיקורסים רבם נכלם הם מליצים גדולים** ובחרו בדרכי הפליצה מאר ללמד לשונות ובות ולדבר צחות ולהיות בעל לשון ומליין נאה בידוע ומפרנסם כל זה. ובאמת בשרשו שבקדשה הפליצה טובה מאר וכאשד שבח רבינו זכרונו לברכה בעצמו את הפליצה מאר ואמר שהפליצה יש לה כח גדול לעורר את האדים וגם למעלה יכולין לפעול לעורר רחמים וישועה גדולה עלי-ידי הפליצה וכו'.

והנה עניין זה של מעלת הפליצה הוא נ|אך
| |
 מאר **כל אדם חף חיים אמתיים ונצחיים הרוצה לגשׁת אל הקדשׁ לילך בדרכיו ה'** לשוב אליו יתברך אשר העצה הכללית שהוא יסוד כל

ויבאלד דבר איז א גויסע זאר. דער עיקר מעלה פון א מענטשן איז איז ער האט א "כח הדיבור". מיט דבר קען מען אויפטאן גויסע זאכן! מען

העצות הווא ההתבזוזות והשייחה בין לבין קונו, כמברא אצלנו כפה פעםים וכו' ולענין זה הוא דבר גדול עניין המיליצה, דהינו שירגיל עצמו להרחב שיחתו ולהרבות בטענות ולבקש למצא לעצמו בכל פעם דברי תחוננים ופוייסים חדשים וטענות נאות ודרכי התउරות של רחמים הרבה כדרה המפזרים, כדרה הבאים לפניו מלכים ושותפים להתחנן על נפשם כשיודעים בעצםם שהם חביבים מהם באים לפיסם שאז מגדל מיריות נפשם יוצא מלbum מAMILא דברי תחוננים ופוייסים הרבה עד שלפעמים מעוררים לב הפלז או השופט עד שמתחליל לבותם גם כן מגדל הרחמןות, וכיוצא בדברים אלה הרבה.

[...] והנה מלחמת שבקדשה המיליצה יקרה מאז מזה נמשך שאצל הכת הנ"ל נפלת המיליצה עד שהפכו דברי אלקים חיים ובחרו במיליצה לרעותם לבנות כל ימייהם על דרכי מיליצה כדי להמשיך לב ישראל מס ושלום לדרך המקרים והפלוסופים אשר כל באיה לא ישובן ולא ישיגו ארחות חיים אשר על-ידי זה עוקרין את עצמן ואת בנייהם ותלמידיהם ההולכים בעקבותם משני עולמות כדיוע ומפרנסם דרכיהם הרעים למה שבאים על -ידי מיליציהם הפוושים עד שמחלים שבת בפרהסיא ומדברים סרה על ה' ועל תורתו הקדושה על תנאים ואמוראים ומתלוצחים מאגדת רבותינו זכרונם לברכה שבגמרא ומדרשים, והולכים בדרכי העובי כוכבים ובמנוגיהם וכו' בעניני הדירות וכלים ובמלבושיםיהם ובכל תנועותיהם וכו' ובלותם ימים על מיליצה זאת שאינה מקרבת להשם יתברך ולבודנו, אדרבא מרחקת ועוקרת את האדם מלגמרי רחמנא לאן, בודאי אין שגעון יותר מזה.

והוא ממש עניין הכת הנ"ל, שבחרו באיש צרפתי משבג למלך בשבייל שהיה מלץ נפלא והיה יודע כמה לשונות והיה מדבר תמיד אפלו לעצמו. ואף-על-פי שהם רוצחים לכנות השקר והאפיקורוסות שלהם באمت, דהינו שבתחלה מטעים את בני ישראל ואומרים שרוזים למלצת מקרה היטב בכל דקוק הלשון, אבל באמות כל כונתם להרע וזה עקר האפיקורוסות שלהם שכפרים בתורה שבבעל פה לגמרי כמו הקראים ממש וכשפוגרים בתורה שבבעל פה וכו' ותפח רוחם ונשחתם שכירחים עצם תמיד לפארש המקרא על-פי דרך הפשט זיקה בלי שום דרך מדרשנות רבותינו זכרונם לברכה. ובגימיות כונתם הרעה נכר לעין כל למי שבקי בהם קצת ובדרךם הרעים שכלל כונתם לפארש המקרא על-פי דרך המיליצה בלבד לאלו אין בה שום פנימיות חס ושלום והם משבחים את משה רבנו עליו השלום מאד ואומרים עליו שהיה מלץ ובעל לשון גדול מאד, וקצת נבאים אין נראה להם דברי מיליצם אויהם אויהם לנפשם וכו'. הכלל, שעלה-ידי שייש מיליצה דקדשה שהיא דבר יקר מאד על-ידי זה נתנו על-ידי תאותם הרעות עד שאמרו שעקר התכליות הוא דברו בעל מיליצה ובחרו להם איש צרפתי ממש גע מה יודע כפה לשונות, למלה, ובודאי הוליך אותם בדרך הישר, אויהם להם. (מלחמת קוצר המקום לא הבאנו כאן כל דבריו, עיין פ).

קען אויפטאן א געוואָלד! מען קען איבערקעָרַן די וועלט! - מען קען א געוואָלד געוואָלדייגע זאָכָן אויפטאן מיטן דיבּוֹר!!

איז מענטשן גיינן אַרְיִין, פֿאַרְקֿוּרְטַ, גַּיְיַעַן זַיְיַ אַרְיִין אֵין טֻוְתִּים, אָוּן עַס דָּאַכְּטַ זַיְיַ אָז רַעֲדַן אַסְאָרַ אֵיז אַתְּכָלִיתַ, מַעַן רַעֲדַט לִיצְנָוֶתַ, מַעַן רַעֲדַט לְשׁוֹןַ הַרְעַ, מַיַּט אַנְדְּעָרָעַ דִּבְּוֹרִים אַסְוּרִים אָן אַשְׁיַׁעַרַ, וּוֹאָס מַעַן בְּלָאנְזְ'עַט אָוּן מַעַן בְּלָאנְזְ'עַט אֵין דָעַם עַנְיַן פּוֹן דִּבְּוֹרַ! וּוֹאָס מַעַרְ דָּעַר דִּבְּוֹר אֵיז מַעַר קוֹנְצְלִיכְעַרַ, מַעַר גַּעַלְוָנְגָעַן - מַיְינַט מַעַן אָז מַאַיְזַ מַעַר בַּיִּם תְּכָלִיתַ.

אַבְּעַר דָּעַר עַיְקָר דִּבְּוֹר וּוֹאָס אֵיז גַּעַגְעַבָּן גַּעַוְואָרַן בָּאַמָּתַ - רַ' נַתְּן רַעֲדַט אַגְּרוּסָעַ אַרְיִיכּוֹתַ דָּא אֵין לִיקְוֹטִי הַלְּכָוֹת הַלְּכָהַ דָּ' - דָעַר עַיְקָר דִּבְּוֹר וּוֹאָס אֵיז גַּעַגְעַבָּן גַּעַוְואָרַן, אֵיז צַוְּ רַעֲדַן אַסְאָרַ צָוָם אַוְיבְּעַרְשָׁטָןַ, מַזְאַל זַיְיַ מַרְגִּילַ זַיְיַ צַוְּ קַעַנְעַן רַעֲדַן צָוָם אַוְיבְּעַרְשָׁטָןַ אַלְזַ וּוֹאָס מַעַן דָּאָרָפַ! אַלְזַ וּוֹאָס עַס פָּאַדְעָרְטַ זַיְיַ בְּגַשְׁמִיוֹת אָוּן בְּרוּחָנוֹתַ!

אַמְעַנְטָשׁ דָּאָרָפַ אַסְאָרַ רַעֲדַן! דָעַר עַיְקָר דִּבְּוֹרַ פּוֹן דָעַם מענטשן, וּוֹאָס דָעַר אַוְיבְּעַרְשָׁטָרַ האָט גַּעַגְעַבָּן אַמְעַנְטָשׁ - אֵיז אלָעָס כְּדִי עַר זַאַל קַעַנְעַן אַסְאָרַ רַעֲדַן צָוָם אַוְיבְּעַרְשָׁטָןַ.

דָאָס אֵיז דָעַר דָרָךְ פּוֹן הַתְּבוּדָדָותַ וּוֹאָס דָעַר רַבִּי הַאָט גַּעַוְאלָט אַרְיִינְבְּרָעְנְגָעַן אַיְן דָעַר וּוּעַלְטַ: מַעַן זַאַל אַסְאָרַ רַעֲדַן צָוָם אַוְיבְּעַרְשָׁטָןַ, אֵיז יַעֲדַעְרַ אַיְנָעַר זַאַל זַיְיַ מַרְגִּילַ זַיְיַ אָז דָעַר עַיְקָרַ צַוְּ וּוּמַעַן מַעַן דָּאָרָפַ רַעֲדַן, אֵיז צָוָם אַוְיבְּעַרְשָׁטָןַ! אָוּן דָאָס אֵיז דָעַר עַיְקָרַ שְׁלִימָוֹתַ הַדִּבְּוֹרַ.

אָוּן פָּאַרְקֿוּרְטַ פּוֹן דָעַם אֵיז, מַיְינַט מַעַן אָז דָעַר דִּבְּוֹרַ וּוֹאָס מַעַן רַעֲדַט סְתִּים אֵין די וּוּעַלְטַ - פּוֹן דָעַם אֵיז גַּעַוְואָרַן די גַּאנְצָעַ הַשְּׁכָלָהַ, וּוֹאָס אֵיז גַּעַוְואָרַן אַעֲנַיְן פּוֹן רַעֲדַן אַסְאָרַ, מַיַּט שְׁרַיְיבָןַ, אָוּן אלְזַ אֵיז דָעַר כָּחַ הַדִּבְּוֹרַ; וּוֹאָס מַעַן שְׁרַיְיבָטַ אַרְאָפַ אַסְאָרַ בִּיכְעָרַ מַיַּט פָּאַרְשִׁידְעָנָעַ זַאָכָןַ, וּוּעַר עַס קַעַנְעַן מַעַר פָּאַנְטָאַזְיָרַן פָּאַנְטָאַזְיָעַסַ מַיַּט סִיפּוֹרַיַ מַתָּחַ מַיַּט כָּל מִינִי קְנָאַקְעַדְיִיגָעַ דִּבְּוֹרִיםַ פּוֹן פָּאַלִּיטִיקַ מַיַּט נָאַר אַזְעַלְכָעַ זַאָכָןַ.. דָאָס אֵיז אלְזַ שְׁקָרַ מַיַּט שְׁקָרַ!
מַיַּט שְׁקָרַ!

דאס קומט אלץ פון דעם טיעות וואס מען ניצט נישט דעם כה הדיבור ריכטיג, דאכט זיך איז מען דארף ניצן דעם דיבור פאר אנדערע זאכן.

כת השמחה

אווי וויטער איז געווען די כת וואס זי' האבן טועה געווען אין "shmaha" יט. וואס דאס וויסן מיר אלע איז שמחהDKDOSHA איז א געוואלדייגע זיך: זיך פריעען איז מען איז א איז, זיך פריעען מיטן אויבערשטן, זיך פריעען מיט

יט. ז"ל רביה"ק: כת אחרית אמרו שעקר הפלilit הוא שמחה: כי בשנולד בן - שמחים, כסיש חתנה - שמחים, כסוכובשים איזה מדינה - שמחים; נמצא שפלilit הכל הוא שמחה. על-פנ בקשנו איש שיחיה שמח תמייד - נמצא שהוא אצל הפלilit, והוא יהיה מלך עליהם. והלכו ונמצאו שיחיה הולך עREL אחד בכתנת בזוי קדרפו, ונשא פלעשליל ייוזרף, והלכו אחריו פפה ערלים, וזה הערל היה שמח מאד (כי היה שפוף מאד). וראו שההערל הוא שמח ממש, ואין לו שום דאגה, על-פנ הוטב בעיניהם הערל זהה, כי השיג את הפלilit שהוא שמחה, וקבעו אותו למלך עליהם, ובודאי הנהיג אותם בדרך הישר... ובחרו להם ארץ גורמות לעניין שלהם, דהינו מקום קרמים וכיוצא, שיחיה עושים יין, ומהרՃנים יהיו עושים ייוזרף, ולא ילך שום דבר [מהענינים] לאבוד. כי זהו עקר הפלilit אצלם, לשנות ולהשתפר ולהיות שמח תמייד; אף-על-פי שאין שום שיכות וענין לשמחתם, כי אין להם כל על מה לשמח, אף-על-פי-כן, זה היה עקר הפלilit אצלם, להיות שמח תמייד על לא דבר. ובחרו להם ארץ גורמות פג"ל, והלכו ונישבו שם. [וראה בהמשך הספר תיקון ע"י האוחב נאמן והבעל תפילה].

ובליקוי היל' תפילה ד: ח: הכת שאמרו שעקר הפלilit שמחה ושלכות מבהיר גם כן קצת, כי שמחה דקדשה הוא בונדי דבר גדול מאד, דהינו לשמח בה' ובתורתו הקדושה שזה עקר שלומות העבודה, כמו שכתוב (דברים כח), נתת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה וכו' כי שמחה דקדשה הוא הנקודה הקדושה של כל המצוות וכו' כי העקר הוא לזכות לשמחה בה' בבחינת (שם קד) אני אשמח בה' וכו' וכו'. ועל זה אמר שלמה המלך עלי השלום (קהלת ח), ושבختי אני את השמחה אשר אין טוב לאדם וכו' כי אם לאכל ולשנות ולשמח, שדרשו רבותינו זכרונו לברכה, לאכל ולשנות ולשמח בשבות וימים טובים, כי באמת מי שהוא בכלל האמונה הקדושה האמתית יש לו לשמח כל ימי בכל עת ובכל גגע, כייזכר את עצמו הטובה והחסד הנפלא שבעשרה השם יתברך עמני על-ידי משה רבינו עליו השלום אשר פתח את עינינו והמשיך עליינו את האמונה הקדושה להאמין בה' ובשמחה עבדו, לקים תורה ומצוות הקדושים בכל יום, אשר אףלו פושעי

צדיקים, זיך פריעען מיט שבתות וימים טובים, זיך פריעען מיט די מצוות, מיט די נקודות טובות. א איד דארף זיין שטענדיג מלא שמחה! "מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד", א איד דארף זיין מלא שמחה!

אבל פון דעם פארבייט זיך אוּס וווערט אָ וועלט פון שמחות, פון פושטע שמחות, וואס מען זוכט אָ גאנצן טאג צו נאר זיין פרילאלר, נאר זיין אָ 'מצב' מיט אָ 'מצב'.. מיט נאָך שמחה מיט נאָך שמחה. מען גייט זוכן פארברענגן און פארברענגן, כיירען אויף כל מיני סארטן אופנים.. אָ עיקר זאל זיין שמחה.

זאל זיין - ווי מען רופט עס היינט אין די גוי'אישע שפראָך - זאל זיין 'העפי'! זאל זיין פרילאלר, פרילאלר, פרילאלר.. דאס איז דיGANZUA דאגה. מען בלאנז'עט אין דעם אָ שיעור, און עס איז מיטה שטארק מענטשן.

כת החכמה

שפערטער איז דא די אנדרען מידה פון "חכמה".

ישראל מלאים מצות כרמן וכלנו מאמינים באַלכִּים חַיִּים וְמַלְּךָ עֹולָם וכו' זאי אפשר לברא בכתב ובעל פה עצם השמחה הזאת וכו' כי השמחה הזאת הוא לכל חד כפום מה דמשער בלביה וכו'. ומהשמחה הקדושה הzdoshah השגנוגמת חס ושלום, מזה נשתלשל הטיעות של הפת הנ"ל שבחרו בהשמחה של הוללות ושכירות שעיל זה נאמר (קהילת ב), ולשמחה מה זה עשה וכמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה בפרק בפה מדליקין (דף ל), 'ולשמחה מה זה עשה', זו שמחה שאינה של מצוה 'ושבחתי אני את השמחה', זו שמחה של מצוה, לפוך שאין השכינה שורה מטא העצבות וכו' אלא מתוך שמחה של מצוה. (וראה עוד בליקו"ה הל' ביצים ה, ו. נזקן ה, ל"ז. ששון ושמחה, אותן א' בסופו).

ב. זיל רבייה"ק: כת אחרית אמרו שעקר הוא חכמה. ובקשו להם חכם גדול, ועשנו אותו מלך עליהם, ובקשו להם ארץ גורמת לחכמה, והלכו ויישבו שם. [וראה בהמשך הסיפור תיקונים ע"י החכם והבעל תפילה].

ובליקו"ה הל' תפילה ד, ט: וכן בענין החכמה, שהיתה כת אחת שחקרו ואמרו שעקר הפטלית הוא חכמה, זה הטעות מבאר מאד מהיכן נמשה, כי בונדי היא אמת שחקמה דקדשה יקרה מאד,

וواس דאס פארשטייט יעדער אײַנער או צו זיין א חכם אמיתִי, חכם דקדושה - נישטא גרעסערס ווי דעם; א מענטש איז א חכם דקדושה!!

אבל פארקערט, או א מענטש גײַט אַריין פארקערט אין חכਮות, בלאנז'עט ער אין חכמאות [וואס ער מיינט אוּס איז 'חכמאות'], און ער איז טועה און איז מטעה זיך מיט אנדעראָע. אלץ מיט די חכמאות חייזנויות, מיט די חכמאות, מיט די סברות.. מיט די אלע בויר סברות וואס ער איז טועה.

כִּי כֵל הַבְּרִיאָה הִתְהַגֵּד עַל-יְדֵי הַחֲכָמָה, כְּמוֹ שֶׁכְתּוֹב "כָּלּוּ בְּחִכְמָה עֲשֵׂית" וּבְחִכְמָה הִיא חַיָּת הַכָּל,
כְּמוֹ שֶׁכְתּוֹב "הַחֲכָמָה תְּחַיָּה". אֲבָל עַקְרָב הַחֲכָמָה הִיא לְרַאֲהָא אַתְּ הָאַלְעָבָד אַוְתּוֹ יַתְבְּרָא, כְּמוֹ שֶׁכְתּוֹב
"רָאִשִּׁית חֲכָמָה יַרְאָתָה הָאַלְעָבָד" וּכְאֵלֶּה, כִּי עַקְרָב אַמְתִּית הַחֲכָמָה הָאַלְעָבָד לְדַעַת שְׁרָחוֹק הַמִּפְנֵי הַחֲכָמָה, בְּחִנִּית
"אָמָרְתִּי אַחֲכָמָה וְהִיא רְחֹזֶקה מִפְנֵי" וּכְאֵלֶּה, כִּמְבָאָר בְּדָבָרִי רְבָנוֹן זְכָרוֹן לְבָרָכה שְׁעַקְרָב הַחֲכָמָה שִׁישְׁכְּלִיל
שְׁרָחוֹק מִפְנֵי הַחֲכָמָה, כִּי בְּאַמְתִּית אַיִן חֲכָמָה וְאַיִן תְּבֻנָה וְאַיִן עַצָּה לְעַגְדָה הָאַמְתִּית
הָאַלְעָבָד מִי שְׁזַׁוְּחָה לְשָׁכֵל הַאַמְתִּית לְהַבְּנִין וְלְהַשְּׁפֵלִיל הַאַמְתִּית שְׁהַעֲקָר הָאַלְעָבָד לְעַבְדָה אַוְתּוֹ יַתְבְּרָא בְּתִכְיִmo
וּבְפִשְׁתִּיותִים אֲמֹרְוֹן וּעַל-יְדֵי זֶה דִּיקָּא יַזְכֵּה לְעַקְרָב הַחֲכָמָה הַאַמְתִּית, דְּהַיָּנוּ לְדַעַת אַוְתּוֹ יַתְבְּרָא בְּאַמְנוֹנָה
שְׁלָמָה בְּאַמְתִּית, שְׁזַׁה עַקְרָב הַחֲכָמָה וּכְאֵלֶּה. אֲבָל מֵי שְׁחַקְמָתוֹ מִרְבָּה מִפְנֵשִׁיו, מִכֶּל שְׁקָן הַכּוֹפְרִים לְגַמְרִי
בְּמִצּוֹת מִפְנֵשִׁiot רְחַמְמָא לְצָלֵן עַלְיהֶם נִאָמֵר (ירמיה ח), הַגָּה בְּדָבָר הָאַלְעָבָד מִאָסָו וְחַכְמָתָה לְהַמְּלָאָה
אַיִן שְׁטוֹת וְשְׁגַעַן יוֹתֵר מֵזָה, כְּשַׁאֲדָם יָלֹד אֲשֶׁר קָרוֹין מִחְמָר רֹצֶחֶל לְחַקְרָב וְלְהַשְּׁגָגָה בְּשָׁכְלוֹ דִּרְכֵי הָאַלְעָבָד
וּוֹצֵחַ לְהַתְּמִיכָם עַל הָאַלְעָבָד לִדְעַת טָעַמִּי מִצּוֹתָיו עַל-פִּי שָׁכְלוֹ אוֹ לִדְעַת דִּרְכֵי הַנְּגָהָגָתִyo יַתְבְּרָא וּעַל זֶה
נִאָמֵר (מִשְׁלֵי כו), רָאִית אִישׁ חֲכָמָה בְּעִינֵי תְּקוֹהָ לְכִסֵּיל מִפְנֵנוּ וּכְאֵלֶּה בְּזָה הַרְבָּה. וּשְׁלָמָה הַפְּלָד
עַלְיוֹ הַשְּׁלָמָה לְרַב חַקְמָתוֹ אָמֵר (מִשְׁלֵי ל), כִּי בְּעַרְבָּה אָנָכִי מַאֲיָשׁ וְלֹא-בְּנִית אָדָם לִי וּכְאֵלֶּה מִכֶּל שְׁכָן וְקָל
וְחַמְרָה שְׁאַר אָנָשִׁים הַכָּלָל, שְׁעַקְרָב הַחֲכָמָה שִׁיקָּרָה מִאָדָה הִיא בְּחִנִּית יַרְאָתָה הָאַלְעָבָד, בְּחִנִּית (תְּהִלִּים קִיא)
רָאִישָׁת חֲכָמָה יַרְאָתָה הָאַלְעָבָד וּכְאֵלֶּה לְלֹאַמְדֵיכֶם לְאַלְעַשְׂיכֶם' (ברכות יז) וּעַל-יְדֵי זֶה דִּיקָּא
זַׁוְּחָה לְחִכְמָה הַאַמְתִּית, דְּהַיָּנוּ לְדַעַת וְלְהַשְּׁגָגָה אַוְתּוֹ יַתְבְּרָא בְּחִנִּית (דברים ד) וּזְדַעַת הַיּוֹם וְהַשְּׁבַת
אֶל לְבָבֶךָ כִּי הָאַלְעָבָד הוּא הָאַלְעָבָד וּכְאֵלֶּה שְׁזַׁה הַדַּעַת הַקְּדוּשָׁה אֵי אָפָּשָׁר לְהַשְּׁגָגָה כִּי אֵם עַל-יְדֵי תּוֹרָה וּמִצּוֹת
וּמִעֲשִׁים טּוֹבִים בְּתִימִינּוֹת וּבְפִשְׁתִּיותִים שְׁזַׁהוּ בְּחִנִּית חַקְמָת תְּזִדְתּוֹנוֹ הַקְּדוּשָׁה שְׁזַׁהוּ עַקְרָב הַחֲכָמָה
הַאַמְתִּית, כְּמוֹ שֶׁכְתּוֹב (מִשְׁלֵי ח), אַנְיַחֲכָמָה וּכְאֵלֶּה אַנְיַבְּנָה וּכְאֵלֶּה.

וְאַצְּלָם נִפְלֵל הַחֲכָמָה הַזֹּאת דַּקְדַּשָּׁה עַד שֶׁאָמְרוּ שְׁהַחֲכָמָות שְׁלָלָם שְׁהַחֲכָמָות חַיְצָנוֹת הַמִּעְרָב
הַפְּכִילִית אֲשֶׁר עַל-יְדֵי חֲכָמָות כְּאֵלָיו הָמָר עַצְמָן וְאַתְּ הַגְּמַשְׁכִּין אַחֲרֵיכֶם מַעֲולָם הַזָּה וְעוֹלָם
הַבָּא וְאַיִן לְהָמָר שְׁוֹמֵן חַיָּות לֹא בְּעוֹלָם הַזָּה וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא וּכְאֵלֶּה שֶׁכְתּוֹב (איוב ה), לְכִדְךָ חַכְמִים
בְּעַרְבָּם שְׁהַחֲכָמִים נִלְכְּדִים בְּחִכְמָתֶם שְׁלָל עַצְמָם וּכְאֵלֶּה. נִמְצָא שְׁגָם אַלְוֹ שְׁבַחֲרוּ בְּחִכְמָה לְתִכְלִית צְרִיכִין
גַּם כֵּן תָּקוֹן גָּדוֹל לְהַשִּׁיבָם מִחְכָּמָות שְׁלָלָם אֶל הַחֲכָמָה הַאַמְתִּית, שְׁזַׁהוּ תּוֹרָה וּמִצּוֹת וּמִעֲשִׁים
טּוֹבִים וּכְנֶגֶל. (וראה עוד בכוכבי אור שו"ס א').

כת ריבוי האכילה

און איזו וויטער די כת וואס זענען טועה אין דעם עניין פון עסן, "ריבוי אכילה" כא.

ווײיל באמת איז דא א עניין פון "קדושת אכילה", איז א איד דארף עסן לכבוד שבת לכבוד יום טוב. און בכלל, איד דארף עסן, דער רב' האט נישט געוואלט איז מען זאל פאסטען. מען דארף עסן, אבער מען דארף עסן מיט גוטע כוונות. און מען דארף זיין געזונט, אכטונג געבן מען זאל עסן [כדי] מען זאל זיין געזונט.

אבער פון דא קען מען אריינפאלאן אין גרויסע טוותים, איז עס דاكت זיך אים, ער ליגט זייןGANצע קאָפ אין עסן, מרביה זיין באכילה, און מרביה זיין. עס דاكت זיך אים יעדע רגע איז ער דארף נאָר עסן, כדי ער זאל זיין מעד

כא. ז"ל רבייה"ק: כת אחרת אמרו שיעקר התכליות הוא להשגים על עצמו באכילה ושתיה, שקורין "פִּילּוֹין", לגדל האברים. ובקשו בעל אברים, שיש לו אברים גדולים ומושגים לגדל האברים פנ"ל, כי מאמר שיש לו אברים גדולים - יש לו חלק יותר בועלם (כי הוא תופס מקום יותר בועלם, והוא סמוך יותר אל התכליות; כי זהו התכליות, לגדל האברים, על כן איש זה ראיי מלך. ויהלו ומצאו איש אחר, שקורין 'וַיְיִגְּרֵר', והוטב בעיניהם, כי הוא בעל אברים וסמוך אל התכליות, וקבעו אותו למלך. ובקשו להם ארץ גווניות זהה, ויהלו וישבו שם. [וראה בהמשך הסיפור תיקום ע"י הגיבור והבעל תפילה].

ובליקו"ה הל' תפילה ד, י: והפת שבחרו להם למלך מי שאוכל הרבה גם זה נמושך מלחמת שבקדשה ודי מצוה שיأكل האדם כפי המקرم כדי שיחיה לו כח לעבד את ה' וגם יש אכילה של מצוה מפשש, כגון אכילת שבת ויום טוב ואכילת מצה וקדושים. ומה נמושך ונפל להם הטעות שאמרו שהתקליות היא האכילה ושאריכין לאכל הרבה ונשתגעו בשגעון שלהם שזהו עקר התכליות. וכבר מובא בספרים שהיה מלך אחד שזכה בתוצאות של הפת הזאת שאמר שהתקליות היא האכילה והיה מתפלל ואומר אלקי פון לי בטן שאוכל לאכל הרבה הרבה שטעתי ספרו זה מפני ובנו זכרונו לברכה בפעם אחר קדम שספר מעשה זאת.

כב. ראה שיש"ק החדש ח"ג, תי"א ובהערה שם.

געזונט און מעדר געזונט. און נאר אצעלכע שטוטים מיט טוותים וואס קרייכט ארײַן - אלֶץ מכה דעם טוות, איז דער עניין פון אכילה ווערט נישט נתקבל אין הארץ פון א מענטש אויפֿן ריכטיגן אופֿן.

כת התפילה

און נאכדעם איז דא די לעצטע כת וואס דאס איז די כת פון "תפילה" נ. זי' האבן אודאי מער צוגעטרא芬 ווי אלעמען, זי' האבן געוואוסט איז דער תכלית איז תפילה!

אבל [אייר] זי', ביז זי' האבן נישט געטרא芬 דעם "בעל תפילה", האבן זי' נאר אויר נישט געוואוסט די זאר פון תפילה בשלימות.

בג, ז"ל רבייה"ק: "והיתה כת אחרית שאמרו שאין כל זה תכלית, רק עקר התכלית הוא ורק לעסק בתפלה להשם יתברך, ולהיות ענו ושפל-ברך וכו'. ובקשו להם בעל תפלה אחד, ועשׂו אוטו למלך עליהם (וهمען מאליו יבין שככל הכתות הנ"ל כלם טעו מאד במובאות גדוֹלות מאד, רק זאת הפת האחרונה בינו האמת, אשרי להם)".

ובהמשך הספר: "ובדרך הלווכו של הבעל תפלה ראה שהולכים אנשים ומתרפלים, ונושאים חבירים של תפנות. ונתираו מהם, וגם הם נתираו מפניהם. ועמד להתפלל, וגם הם התפללו. אחר-כך שאל אותם: מי אתם? השיבו לו: שבעת שהה רוח סערה הנ"ל, שאז נפרדו בני העולם למייניהם, אלו בחרו בזיה ואלו בזיה (ככל המבואר למטה חלוקי הכתות הנ"ל, אז אנחנו בחרנו לנו לעסוק בתפלה תמיד להשם יתברך; ובקשונו ומצאנו בעל תפלה אחד, ועשׂינו אותו למלך). כששמעו זאת הבעל תפלה הזה, הוטב הדבר בעיניו מאד, כי בזיה הוא חי; והתחיל לדבר עליהם, וגלה להם סדר תפנותיו וחבוקיו עניינו. כששמעו דבריו נפתחו עיניהם, וראו גלן מעלהו של הבעל תפלה הזה, ותclf עשו אותו למלך עליהם, כי המלך שלהם ממל לו המלוכה, מחתמת שראו שהוא מפלג במעלה יתרה מאד. ולמד עמם הבעל תפלה הזה, והאר עניינם, ועשה אותם לצדיקים גמורים גדוֹלים מאד; כי הם הי מתחלה גס-יבנו צדיקים (מאיחר שעסקו רק בתפלה הנ"ל), אף זה הבעל תפלה היאר עניינם עד שנעשה צדיקים נוראים מאד".

[א"ה: ועיין בתורה ס' שגם אצל אנשים שעובדים את ה' כל ימיהם וכו' שייך בח' שינה וכו', ועפי"ז יובנו הדברים דלעיל בתחלת השיעור על עשר הטוותים שהם בח' שינה וכו', וכ"ז בדרך אפשר].

טאקו עזהט מען, איז א מענטש, אפילו אין תפילה האט ער אויך אסאך טעותים. מענטשן מיינען איז ער האט א סדר אין תפילה - יעדער איינער האט זיך זיין סדר אין תפילה - דאס וואס מען גיט דריי מאל א טאג איז שול און מען דאונט, אדער וואס יעדער איינער האט זיך זיין סדרים איז תפילה, כל מיני סדרים וואס מען האט זיך איז תפילה. אבער פון דא און ווייטער איז מען נאר זיער וויתט פון תפילה, מען וויסט נאר נישט וואס תפילה איז..

אבער בייז מען טרעפט דעם 'בעל תפילה', וואס ער לערטט א וועג איז תפילה, מאכט ער ליכטיג די אויגן! אפילו די וואס זי' וויסן שוין פון תפילה, זעהן איז עס איז עפעס א אנדער סארט זאך אינגןץ!

"הבעל תפילה"

ער 'בעל תפילה' ברעננט אריין איז דער גאנצער.. ער נעמט ארויס פון ישוב, ער זאגט איז דער גאנצער ישוב איז נישט קיין ישוב; אלע בלאנזען דא.. ער נעמט אונז אינגןץ ארויס פון ישוב, און ער זאגט אונז: אלע 'מוסכמות' (זאכן וואס איז 'נספם' געווארן בי מענטשן ^{יב}) וואס מענטשן האבן איז אלע עניינים, אפילו איז תפילה - איז נאר מוסכמות.. עס איז נאר נישט די ריכטיגע וועג איז תפילה.

נאך ער בעל תפילה, וואס דאס איז דער צדייק, ער ברעננט אריין א היה איז תפילה! מען זאל לעבן פון תפילה! ער קען יעדן איינעם 'מספיק' זיין ^{יב},

בד. [כלשונו של רבייה"ק במדינה של עشيرות: באשר שראינו שעקר הפלכilit הוא רק הפטמן - על-כן **נספם אצלינו** לילך למידינה ששם יכולן לעשות ממון וכו'. גם **נספם אצלים** שהם רוצחים שייהי אצלים כוכבים ומצלות וכו'. וכן בכת הרציחה: על-כן **נספם בגיןיהם** שעפלכilit הוא רציחה.]

כה. וכמסופר בתחילת המעשה: "אם היה עניין בעל תפילה הנ"ל, **שהיה יכול להספיק לכל אחד ואחד מה שאריך**, ואם היה מבין באחד מאנשיו שלפי מוחו הוא צריך לעבוזת ה'

"שהעולם לא יטעה אתכם"

או ער זאל האבן [אלעס וואס ער דארף], או זי תפילה זאל אים דעken אלעס! או א מענטש, וואס ס'פעלט אים, זאל ער בעטן און בעטן און בעטן דעם אויבערשטן.

און בפרט דער עיקר התפילה, או מען זאל בעטן או דעם אויבערשטן'ס מלכות זאל נתגלה ווערין, און מען זאל זוכה זיין צו געפינגען דעם מלכות פון דעם אויבערשטן! וויסן או זער אויבערשטער איז דער מלך פון זי וועלט, און זיך מדבק זיין אין אין דעם אויבערשטן, און תשובה טאן אויף זי עבירות, און זיין שטענדיג אונטער דעם אויבערשטן.

דאס איז דער עיקר התפילה; או דער מענטש ווערט, דערGANZUA מהות זיינע ווערט תפילה! דאס איז שוין א תפילה פון CHOZ לישוב! עס איז נישט זי תפילה וואס איז אנגענו מען אין ישוב - אוודאי עס איז דא שולן, עס איז דא בת' מדרשים, אלע דאווענען.. - אבער דער ריכטיגער תפילה דאס איז זי תפילה וואס דער רבוי ברעננט ארין, דער שלימות התפילה!

אזווי ווי עס איז דא ואורט, פון ברסלבער חסידים איז דא ואורט כי: עס שטייט "ויאָהָב הַמֶּלֶךְ אֶת אֲסֹתֶר מִכֶּל הַנְּשִׁים". עס שטייט "אשה יראת השם היא תתהלל", אישה איז א רמז אויף תפילה. 'ויאָהָב המלך את אסתר'

שייהא הולך מלכש במלבוש זקב שקוּרין "גילדין גישטיק" - היה מספיק לו, בגין להפה, שלפעמים נתקרב אליו איזה עשיר, והיה מוציאו כון היישוב כפ"ל, והיה מבין זיה העשיר צריך לילך בגדיים קרוועים וונבזים - היה מנהיגו קה; הכל כפי שהיה יודע צוך הספקת כל אחד ואחד - היה מספיק לו".

כו. ראה שיש"ק היישן ד, ח: אמר ופרש רבינו פנחס קיביליטשען זכרונן-לברכה את הנאמר בפגילה "ויאָהָב הַמֶּלֶךְ אֶת אֲסֹתֶר מִכֶּל הַנְּשִׁים", על פי המבואר בדברי רבני בתורה מ"ט חלק א' ובתויה א' חלק ב', שאשה יראת ה' היא בחינת תפילה, ופרש שהתפילה חמישיבה והמקבלת והמורצת ביוזטר היא תפלה ההתבזבזות, שהיא תפלה מוסתרת. וזהו "ויאָהָב המלך" הינו מלכו של עולם "את אסתר" הינו בחינת התפלה שהיא בהסתור, היא ההתבזבזות, "מכל הנשים", הינו מלך התפלות, "ויאָהָב חן וחסד לפניו מלך הבתולות". [אחר שאמר זאת לתלמידיו בלילה פורים, "זענען זי גילאָפַן אי פעלד ארין א גאנצע נאכט". רצוי לשדה ושהו שם מושך כל הלילה מרוב ההתלהבות ומהתעוררויות".]

- דער מלך, דער מלכו של עולם, האט ליב געהאט אסתר - 'מכל הנשים'. אסתר דאס איז די תפילה וואס מען DAOונט באהאלטעןערהייט, יעדער א'ינער וואס ער רעדט פאר זיך אלין צום אויבערשטן - די תפילה איז השובער ביים אויבערשטן [מער] פון אלע תפילות!

די תפילה וואס דער מענטש איז זיך מרגיל איז ער רעדט צום אויבערשטן איזו ווי דער רביה האט געוואלט מרגיל זיין - איז אלע, דיGANצע וועלט זאל ארײַנְגִין אֵין תפילה. בשעת מען שטייט איז קיר און מען אָרבּעַט, זאל מען רעדן צום אויבערשטן. בשעת מען דארף עפֿעַס טאן, איז דארף מען רעדן צום אויבערשטן.

אָפִילו מען זיצט אָסִיפה, דארף מען רעדן צום אויבערשטן. מ'איז אמאַל געצען אָסִיפה מיט ר' יעקב מאיר [שכטער] שיחי', האט ר' יעקב מאיר געזאגט:

"וואס קענען מיר, מען איז דא אויף אָעַנְיַן וואס קען מען העלפּן דא.. אָבעַר די אָסִיפה אָז תפילה, מיר רעדן דא אָון דער אויבערשטער הערט וואס מיר רעדן. אָפִילו וואס מיר רעדן צוישן זיך, עס איז נאר תפילה. אלץ, די אלע דיבורים וואס מיר רעדן, איז נאר תפילה! כי".

דאָס האט דער רביה געוואלט איז מען זאל.. "הלוואַי שיתפלֶל האָדָם כל היום כוֹלוֹ", איז דערGANצער מהות פון דעם מענטש, זאל זיין תפילה! איז יעדע זאָך וואס מען טוט, זאל זיין תפילה!

דאָס איז שווין אָ תפילה פון חוץ לישוב. די וועלט וויסט נישט פון איז אָ תפילה, עס גייט נישט אָן אַין די וועלט אָזא תפילה... אָון דאס איז דער עיקר תפילה. די תפילה דאס איז דער "תיקון עולם", דאס וועט מתקון זיין אלעס כי!

בז. ראה רוחא דחיי קונטרס ט' (עמ' ט"ז).
כח. נמסופר בסוף המעשה: ואחר-כך שלחו לשם את הבעל תפלה הנ"ל, ונתנו להם תשובה ותקונים, וטהר א��טם. והמלך הנ"ל מלך בכפה, וכל הארץ שבו אל השם יתברך, ועaskו רק בתורה ותפלה ותשובה ומפעלים טובים.

המאכלים של ה"קד"

און ביימס סוף פון די מעשה זאגט דארטן דער רבּי, איז מען האט געגעסן פון "די מאכלים פון די קען", דורך דעם איז נמאס געווארן די געלט, אונז מען האט אועוּקְגָּעוּוֹאַרְפֵּן אלע עבודה זורה'ס.

אייז זאגט ר' נתן כי אונז ר' אברהם ר' נחמן'ס', איז די מאכלים פון די קען מיינט מען די קרבנות, אונז **"תפילה במקום קרבן"**.

איז א מענטש אייז זוכה צו שפירן א טעם אין דאווענען - איז דער דאווענען ווערט בי אים איזוי ווי דער 'בעל תפילה' ברענגת ארײַן; איז מען זאל שפירן

ובליקוּה הל' תפילה ה, י"ב: זזה בוחינת תפלה כי עקר התקון של כל המידות הנפולין, שהם בוחינת כל הכתנות רעות הנ"ל הוא על-ידי תפלה הנ"ל. מambilא בעקבותים שעקר התקון וברור כל המידות הוא על-ידי תפלה דיקא וכי שזו עקר בוחינת התקון וועלית העולמות והמדות. כי כל אחד מאנשי המלך הנ"ל יש לו כמ' מיחד לתקן מידה מיוחד גון המליץ של המלך צרייך לתקן בוחינת המליצה הנפוליה שהם הפת הרעה שבחרו מליצה ודבור לתוכלית שבחרו להם תחליה אייזה מליץ רע למך ואמר קה מצאו את המליץ של המלך הנ"ל וקבלו אותו למך ועל-ידי זה המליץ נתתקנו אחר קה וכיוצא בזה בשאר הכתנות של אמת זכתה אחר קה לקבל למך אחד מאנשי המלך שיש לך להם לפ' מבדתם שעיל-ידי זה נתתקנו אמר קה, אך עקר התקון היה על-ידי **בעל תפלה** שעיל ידו נתקבעו ונתאספי וחוירו ונתחברו ימד המלך עם כל ביתו ואנשיו מכבר ואיש המלך הנ"ל גם אמר קה שלחו את **בעל תפלה** בכל הכתנות הנ"ל לתקןם, כמו שכתב שם, כי עקר התקון על-ידי תפלה הנ"ל.

כט. ראה בליקוּה הל' תפילה ד, ט"ו: זזה בוחינת המאכלים המבאים בהמעשה הנ"ל שעיל ידם עקר התקון של הכת נפלו לתאות ממוני, מבואר שם שמלל התאות אפשר להוציא, אבל מתאות ממוני אי אפשר להוציא כי אם על-ידי אלו המאכלים המבאים שם שהוליך אותן עד שהגיעו להם הריהם של אלו המאכלים ונתאות להם מaad וכי לאחר קה כשנtran להם מלאו המאכלים אז ראו מואס סרחות פאות ממוני עד שמאס ביהם, וברחו וקבעו את עצמן בחפירות וקבירם מלחמת בושה וכו', עין שם.

ויאל' המאכלים הם בוחינת קרבנות שעקבם בוחינת הריח, בוחינת (בפודבר כה), אשא רימ ניחומ לה' והם נקרים מאכלים דמלכא הנ"ל. כי מבואר בפנות פרשת הפטמיד שעיל-ידי הקרבנות נכוּע העבודה זרה וכו', הינו שהקרבנות מכך עין ומבטליין העבודה זרה של פאות ממוני וכו', עיי' פ.

א טעם אין דאוועגען, נישט נאר דאוועגען וויל מען מוז. בשעת ווען א מענטש איז זוכה צו שפירן די זיסקייט פון דאוועגען - דאס הייסט קרבנות לא.

از די תפילה ווערט אווי ווי קרבנות; עס ווערט א מאכל, ער עסט. מען עסט די קרבנות, מען געבט כביבול עסן פארן אויבערשטן, אונן מיר עסן אויר פון די קרבנות; מיר עסן די תפילות, מיר שפירן א שביעעה, מיר ווערן זאט דורך אונזערע תפילות.

בשעת מען איז זוכה צו שפירן א זעטיגקייט אין תפילה - דעמאַלְס ווערט נמאָס די תאּוות ממוֹן מיט אלע אנדערע כיַתּוֹת!

זאל דער אויבערשטער העלפֿן מען זאל זוכה זיין זיך מדבוק זיין אין דעם הייליגן וועג פון דעם בעל תפילה.

די מעשה פון בעל תפילה זאל אונז אויפֿוועקן פון אונזער שלאָפּ, מיר זאלן זוכה זיין צו עפֿגען די אויגן און זעהן דעם אמרת לְבָבֶן.

ל. ראה כוכבי אוור הוצאות משך הנחל עמוד שי"ט, והודיעתנו כי באור ותנור ציון וירושלים יש תקופה לאחריתנו, עד שנטהר ונזדקן מרוב הרע שבhalbנה וצואת כספנו ותאותינו, להתפרק בתכליית ההפן **לקודושת הקרבנות והתפלות העולמים** לפני דרך אוצינו גם הימים, **לא**. ראה ליקוי'ם תורה נ'.

לב. ראה בליקוי'ה הל' תפילה ד, י"ג: **ומי שרוצה לבלי להטעות את עצמו ולחשב על הטעויות האמתיות תפלית הנצחי, אי אפשר לזכות לזה כי אם כשייצה להיות מהבת הקדושה של הבועל תפלה הקדוש, שرك הם בחרו בתכליית האמתי והנצחתי, שהוא תפלה ושירות ותשבחות להשם יתברך וכו' ועל-ידי התפלה זוין לשבר כל המדות רעות שיש בכל אדם שנמשיכין מכל הכתות הנ"ל, שבלם מתבטילים ונתקנים על-ידי התפלה דיקא פג"ל.**

וברמזי המעשיות: וע"כ כל המעין בסיפור זה בעין האמת ובלב נבוּן ומהשבה ישרה וטהורה לימוד מכל זה מוסר השכל וצדקה, איך שייזהר בנפשו מאייד שלא להכשל ולהתטעות בדריכים התועים האלה, רק אדרבא יפשפש במעשייו אולי כבר נתעה ונשתבש באיזה כיעור ח", יזרע עצמו לברוח ולצאת ממנו ולשוב בתשובה שלימה, ולבור לעצמו טעותו ושיבוש דעתו ע"י כל המובן מסיפור הנורא זהה ומשאר דברי רוז'ל הק' והנאמנים הנאמרים בצדקה ובמשפט אמרת ישר.

"שהעולם לא יטעה אתכם"

און מיר זאלן זוכה זיין זיך מדק זיין אין דעם אויבערשטן, און אין תפילה,
און אלע צדיקים, און אין הייליגן רבין, און אין דעם דורך התפילה - לעולמי^{עד ולנצח נצחים!}

**הוצאות ערךת הקונטרס נתנדב
ע"י החפץ בעילוםשמו
לברכה והצלחה**

חלק מהוצאות הקונטרס נתנדב
ע"י ר' יואל שפיגל שליט"א
לרגל אירוסי בתו
ובזכות מצות זיכוי הרבים
יזכי לבנות בית נאמץ
בישראל ויתברכו בכל מיל',
דemitav

**להשתתפות בהוצאה
הكونטרס ולקיחת חלק בזיכוי
הרבים בעת שמחתכם או
לזכר יקירותם נא לפנות לטל'
0534159773**

חלק מהוצאות הקונטרס נתנדב
ע"י ר' יואל דיטש שליט"א
לרגל חילדה הנכבדות למז"ט
ובזכות מצות זיכוי הרבים
יזכו לרוחות רוח נחתDKDOSHA
מכיווץ"ח

**ישmach lob mabkhi hi
קו רוחא דחיי 02.3.02.47.43
בארה"ב 605.477.6808
שמעו ותחי נפשכם**

חלק מהוצאות הקונטרס נתנדב
ע"י ר' שמעון דן הפלריין שליט"א
לרגל חילדה בנו למז"ט
ובזכות מצות זיכוי הרבים
יזכו לרוחות רוח נחתDKDOSHA
מכיווץ"ח